Lady Somerset.

I Exeter Hall i London afholdtes den 9. Januar i Aar et stort Møde, ved hvilket Frk. Willard var til Stede. Foruden hende talte flere højtstaaende engelske Gejstlige. Repræsentanter for de forskellige Afholdsselskaber var til Stede, bl. a. ogsaa en kvindelig Afholdsrepræsentant fra Indien.

Frk. Willard blev indført af Lady *Henry Somerset*, der er Næstformand og Repræsentant for Kvindeafholdsselskabet i England. Lady Somerset hører til det ældste engelske Aristokrati, Navnet Somerset er kendt i Englands Historie mnage Hundrede Aar tilbage.

At den fornemme Lady ikke desmindre har meldt sig til Arbejde under Afholdssagens Fane, er et af de Beviser, man nu og da støder paa, for at en og anden dog endnu har forstaaet, hvad der menes med Ordet: „Adel forpligter“.

Fru Olesens Tale

paa Chicago-Kongressen.

Først nu er vi i Stand til at give vore Medlemmer vor Delegerets Tale paa Kvindekongressen i Chicago.

Bestyrelsen for
Kvindelig Fremskridtsforening.

„Kvindelig Fremskridtsforening i Danmark svarer til „The Illinois Women Alliance“. Denne Forening er stiftet 1885 af et lille Udvalg af Kvinder, hvoraf de fleste i længere Tid havde været Medlemmer af „Dansk Kvindesamfund“, der er at ligne ved „The Womens Klub i Chicago“. Dette Udvalg af Kvinder følte, at Aandens Triumf er dog at faa den arbejdende Klasse med, da der ødes og spildes Naturkræfter. Vor Hensigt var at faa en rummelig Forening, hvor det store Folkearbejde kunde gaa for sig, hvor de Kvinder, der havde levet paa Aandens Solside, kunde drage de store Skarer fra Skyggesiden til sig. Det lykkedes over Forventning. Arbejdernes fremmeligste Kvinder kom os hjærteligt i Møde, arbejdede ihærdigt med os, saa vi fik ofte at føle, at Forskellen imellem de saakaldte dannede og udannede ikke er saa stor som der menes. Tvertimod var der ofte en Friskhed i Tanken og en naturlig Sands, der ledte dem i det rette Spor, hvor vi famlede. Vi afholdt ugentlige Møder med Foredrag og Diskussion, der vedrørte sociale og politiske Spørgsmaal. Fredssagen i Danmark var lidet kendt. Vi tog den op paa vort Program, udsendte Opraab til Kvinderne at kæmpe for Sagen i Hjem og Skole. Vi begyndte et Arbejderkøkken, hvor de unge Piger gratis bliver oplærte. Vi fremstillede Reformdragter med Foredrag om Korsettets skæbnesvangre Følger for de kommende Slægter. Med Lægers Underskrifter fordrede vi af Staten gratis Toiletrum og Badeanstalter. 1888 afholdt vi et nordisk Kvindesagsmøde i 3 Dage, hvor navnlig Fællesundervisningen i Skolerne, Fredssagen og Afholdssagen blev forhandlet. Kort før startede vi Kvindebladet „Hvad vi vil“, hvilket har bidraget til Kvindesagens Fremgang. Paa Forlangende har Foreningen udsendt kvindelige Talere rundt i Landet; disse have særlig lagt Vægt paa Kvindens borgerlige Ligestilling med Manden i alle Samfundslag. Vor første Præsident, Mrs. Bayer, havde Fredssagen paa sin Fane paa en Tid, da den næsten kun var til Latter og Spot. Danmark kan takke hende og hendes Mands Udholdenhed for, at Latteren er forstummet ved at se den Skare, der efterhaanden har fylket sig om Fredsfanen. Vor nuværende Præsidens, Mrs. Meyer, har „Korstog mod Fattigdommen“ paa sin Fane. Nordens største Seer, Biskop Grundtvig, haabede og troede, at der vilde udvikle sig en præstelig Virksomhed mellem Kvinderne. Maatte den Tid da være nær, da slige Kvinder i Aand og Sandhed vilde prædike Kristendommens egentlige Grundkærne: Afskaffelse af Fattigdom og den deraf flydende Fordummelse, Sygdom og Nød. Fra vor nuværende Præsident er Tanken udgaaet om de samlede Kvindeforeninger, hvoraf vi er vedblevne at være et Led. Foreningen udgiver stadig Smaaskrifter og er meget aktiv.“

Børnehjemssagen.

Først vil jeg sige P. Jensen Tisted hjertelig Tak for hans varme Indlæg i den Diskussion, der her i Bladet er ført om Børnehjems- og Plejehjemssagen Derimod er der et Par Udtalelser i Hr. Kielbergs Artikel, der stødte mig. Jeg har hele Tiden ventet, at en mere erfaren Kollega vilde have udtalt sig om dette; men Kvinderne er som sædvanligt for beskedne. Denne ulykkelige Kanasag skulde nu straks bruges til at forstyrre enlige Kvinder i at udføre en Gerning, hvori de maaske har lagt hele deres Sjæl. — Det gjorde ondt at se, hvor skarpt Hr. Kielberg drog til Felts med sin lange Erfaring og skarpe Øje, deri var jo Hr. Lazarus fuldstændig enig. Og nu kommer Jensen Tisted med det samme Jeg tror, naar Folk er gifte og selv har Børn, er der faa, der kan blive enige om fuldt ud at ofre sig og give sig hen for fremmede Børn. — Jeg tror, deres egne har første Plads paa alle Omraader. Hjertet taler til Gunst for deres egne endog i smaa Tvistigheder til daglig Brug, ikke at tale om, hvor „egne Børn“ spiser hos Fader og Moder, og de andre i en Stue for sig selv, hvad de tidligt nok kunde faa at prøve, naar de skal ud at tjene. — Jeg antager, at de fleste Forældre ogsaa, naar det gælder om at skabe Børnene en Livsstilling, tænker paa deres egne først, saa tænker jeg ikke, Forholdet bliver mere naturligt, selv om de siger Fader og Moder, naar de dog véd, at ogsaa der er Forskel. Efter min Erfaring kan det være vanskeligt nok at være retfærdig mod de fremmede Børn, hvad saa, om man selv havde nogle. Naar en Kvinde med Energi og pædagogisk Sans optager en Gerning som denne, tror jeg ikke, der er mange Felter, hvor vi Kvinder kan gøre mere Nytte, lad det saa have sine Mangler; hvad er fejlfrit? Naar vi blot øver Retfærdighed og Kærlighed over for de smaa, vi tager os af. Intet er værre, end naar der kommer Misundelse og Bitterhed ind i Børnenes Sind, det er det, der ligger og ulmer og bryder ud i Handlinger, naar de bliver voksne. Børn er saa fintfølende, det tager vi ældre os for lidt i Agt for. Vi giver alt for tit Anledning til, at det daarlige Frø spirer og bærer Frugt.

Nielsine Petersen,
Tiirgaarde Børnehjem, Ry Station.

Plejehjem og Børnehjem.

I hvor nøjsom jeg end ellers er, saa maa jeg dog tilstaa, at der ikke er ret meget i Hr. Thisteds sidste 2 Spalters Indlæg, jeg ikke kunde have Lyst til at modsige. Naar jeg nu alligevel ikke gaar nærmere ind paa hans mærkelige Betegnelse for Betydningen af det store Lærermødes Udtalelse, hans Spørgsmaalstegn ved almen anerkendte Kendsgerninger, hans Ihærdighed for at paaskyde mig Bevispligten for en Paastand, som *han selv* og ikke jeg har fremført, hans grundløse, nedsættende og uretfærdige Omtale af Præmieringssystemet, der jo dog paa saa mange Omraader har vist sig gavnligt, hans overfladiske Bedømmelse af alt Tilsyns Overfladiskhed — — — saa er det dels fordi jeg antager, at Kvindebladets Læsere ogsaa uden min Paavisning kan se, hvor vovede disse Udtalelser er, dels af Hensyn til Bladets kostbare Plads.

Derimod tør jeg ikke stole paa, at Læserne endnu kan huske, hvad Hr. T. har skrevet om det, han nu skriver, at han „ikke har skrevet en Stavelse“ om. I Nr. 32 skrev han: „De Principper, efter hvilke Børn tiljævns opdrages her i vort Fædreland, udmærker sig mest af alt ved Planløshed. Det, det skulde samle, det, der skulde danne Personligheden, det mangler“. Her lægger Hr. T. jo aabenbart *Hovedvægten* paa Udvikling af Personligheden. Og naar han ved Siden heraf skriver, at han langt foretrækker Opdragelse i større Børnehjem (i Storflok) for Opdragelse i Plejehjem, kan saa noget tænkende Menneske faa andet ud af det, end at han maa mene, at Opdragelse i Storflok er bedre tjenlig til Udvikling af Personligheden end den enkeltvise Opdragelse i smaa Plejehjem? Men det var netop dette, jeg paaviste.

Det er rigtigt, at jeg anser det for overdrevent og uberettiget at kræve en bedre Opdragelse og Oplæring for de Børn, der er fødte paa Livets Skyggeside, end der kan blive de paa Solsiden fødte Børn til Del. Naar de at faa samme Kaar som disse i Barnetiden, bør de — og vi med — være tilfredse. Har jeg ikke Ret heri, da har jeg tabt min Sag og skal ikke føre den videre. Men da jeg antager, at langt de fleste forstandige Mennesker er enige med mig i dette Stykke, bliver jeg ved mit, indtil man viser mig, at det er urigtigt.

Forstaar jeg Slutningen af Hr. Thisteds sidste Stykke rigtigt, mener han, at Børnehjemmene egentlig kun skal opdrage de mere „vanskelige“ forældreløse og forladte Børn, det vil vel sige de vanartede, og han mener da, at til dem hører de allerfleste Plejebørn; „i de mindre vanskelige Tilfælde og undtagelsesvis“, mener han, kan Plejehjemmene nok gøre Fyldest. Jeg mener nu, modsat, at i saa Fald vilde Plejehjemmene blive Reglen og Børnehjemmene Undtagelserne. Men endda vilde jeg finde det meget uheldigt at bunke et halvt hundrede „vanskelige Tilfælde“ sammen under ét Tag, og jeg forstaar saare godt, at forstandige Folk har ganske overordentlig store Betænkeligheder ved at give sig i Kast med Oprettelsen af saadanne Børnehjem. At Hr. T. har haft saadanne Betænkeligheder, har derfor ikke i ringeste Maade forundret mig. Paa dette Punkt er vi endelig enige.

12/9 93. *M. Lazarus.*